DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 5. APRIL 1973 [1]

Marie Noé-Dannwerth mod Europa-Parlamentet

Sag 51/72

Sammendrag

1. *Tjenestemænd — Social sikring — Forsikringer — Tilknytning — Betingelser — Bidrag — Den ansattes indbetaling — Administrationens forpligtelser*
   (Vedtægten for tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber, artikel 72)

2. *Tjenestemænd — Social sikring — Forsikringer — Sygdom — Uberettiget udeblivelse fra tjenesten — Udgifter i forbindelse med sygdom — Ret til ydelser*
   (Vedtægten for tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber, artikel 72)

3. *Tjenestemænd — Social sikring — Særlig vanskelig situation — Gaver, lån eller forskud — Tilståelse af en ydelse — Fakultativ karakter*
   (Vedtægten for tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber, artikel 76)

1. I mangel af modsat bestemmelse i vedtægten kan en tjenestemands tilknytning til den sociale sikringsordning, oprettet af Fællesskabet, ikke bestrides, så længe han beholder sin status som tjenestemand. Selv om denne ordning faktisk er af kontributiv karakter, udgør indbetaling af bidrag for så vidt ikke en nødvendig betingelse for tilknytning, da administrationen i de tilfælde, hvor tjenestemanden mister retten til sit vederlag, enten kan gøre det muligt for ham at fortsætte med at betale sine bidrag eller selv direkte kan indbetale bidragene og derefter søge dem dækket ad retslig vej.

2. Det forhold, at den sygdom, som tjenestemanden lider af, ikke berettiger dennes udeblivelse fra tjenesten, medfører ikke nødvendigvis, at alle de udgifter, som er afholdt på grund af denne sygdom, også er uberettigede, og at de ikke giver ret til nogen ydelse.

3. Artikel 76 lægger ingen bestemt forpligtelse på fællesskabsmyndighederne men tager sigte på at give dem mulighed for at komme en tjenestemand eller en forhenværende tjenestemand, som er i vanskeligheder, til hjælp.

I sag nr. 51/72

MARIE NOÉ-DANNWERTH, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Luxembourg, repræsenteret af advokat Victor Biel, advokat ved Cour Supérieure de

1 — Processprog: Fransk.

Justice, Luxembourg, med valgt adresse, 71, rue des Glacis, Luxembourg,

sagsøger,

mod

EUROPA-PARLAMENTET, repræsenteret af sin generalsekretær, Hans Robert Nord, som befuldmægtiget, bistået af advokat Alex Bonn, advokat i Luxembourg, med valgt adresse, 22, Cote d'Eich, Luxembourg,

sagsøgt,

angående:

— annullation af Europa-Parlamentets beslutning om at nægte at udbetale sagsøgeren hendes løn for perioden fra den 15. juni 1970 til den 12. december 1970,

— godtgørelse af udgifter i forbindelse med sygdom, som sagsøgeren har afholdt i den samme periode,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden, R. Monaco (refererende), dommerne, A. M. Donner og J. Mertens de Wilmars,

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Faktiske og retlige omstændigheder

I — Sagsfremstilling og retsforhandlinger

De faktiske omstændigheder, som ligger til grund for tvisten, samt retsforhandlingernes forløb kan sammenfattes således:

1. Fru Marie Noé-Dannwerth blev den 12. februar 1963 ansat af Europa-Parlamentet som sekretær med stenografi og maskinskrivning og blev den 1. juni 1963 fastansat i denne stilling i lønklasse C 3. Den 17. november 1966 blev hun forfremmet til lønklasse C 2.

I august 1969 besluttede Europa-Parlamentet under henvisning til sagsøgerens hyppige udeblivelse på grund af sygdom

at sammenkalde invaliditetsudvalget med henblik på en undersøgelse af fru Noé-Dannwerths sundhedstilstand og hendes mulighed for at varetage sit arbejde. Invaliditetsudvalget konkluderede i sin rapport af 29. december 1969, at fru Noé-Dannwerth ikke var ramt af en vedvarende og fuldstændig invaliditet, som hindrede hende i at udøve sine funktioner som sekretær med stenografi og maskinskrivning.

På grundlag af denne rapport anmodede Parlamentet ved brev af 26. januar 1970 sagsøgeren om at genoptage sit arbejde. Sagsøgeren, som bestred invaliditetsudvalgets udtalelse, krævede imidlertid at blive underkastet en fornyet undersøgelse ved en tysk universitetsklinik. Ved brev af 30. januar 1970 afviste Parlamentet dette krav og fastsatte en frist indtil den 2. februar 1970, inden for hvilken hun skulle genoptage sine funktioner, såfremt hun ikke ville udsætte sig for sanktioner i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 60.

Ved brev af 2. februar 1970 oversendte fru Noé-Dannwerth til administrationen en attest fra dr. Marx-Molitor, i følge hvilken »hun endnu ikke kan genoptage sit arbejde«. Parlamentet svarede den 16. februar 1970 ved bl.a. at præcisere, at den ikke accepterede og ikke ville acceptere flere lægeattester vedrørende den samme sygdom, og at sagsøgerens vederlag ville bortfalde med virkning fra den 26. februar.

Sagsøgeren vedblev at påberåbe sig sin sygdomstilstand og tilsendte, uden at have genoptaget sin tjeneste på de vilkår, som ansættelsesmyndigheden havde fastsat på grundlag af den medicinske rådgivers udtalelse, administrationen en lægeattest udstedt i Madrid den 15. juni 1970. Ved brev af 18. juni 1970, hvori administrationens generaldirektør konstaterede sagsøgerens udeblivelse, meddelte han hende, at:

»med virkning fra mandag den 15. juni 1970 og så længe Deres udeblivelse varer, mister De retten til vederlag«.

Efter en ny medicinsk undersøgelse gennemført af institutionens læge blev der godkendt en invaliditet på 30 % for sagsøgeren, og det blev bestemt, at hun var i stand til at udøve lettere kontorarbejde. Efter at have bestridt, at disse konklusioner var holdbare, indgav fru Noé-Dannwerth den 3. februar 1971 2 attester, underskrevet henholdsvis af dr. Schumacher fra Køln og dr. Renate Collier fra Morsum/Sylt. Sidstnævnte læges attest, dateret den 12. december 1970, udviste en fuldstændig uarbejdsdygtighed, foreløbig på ubestemt tid.

I betragtning af disse omstændigheder besluttede administrationen at sammenkalde invaliditetsudvalget på ny for definitivt at klarlægge vedkommendes situation. Udvalget konkluderede i sin rapport af 6. september 1971, at:

»efter den kliniske undersøgelse og under hensyn til de foreliggende dokumenter i fru Noé-Dannwerths aktsamling godkender udvalget enstemmigt fru Noé-Dannwerth's fuldstændige og vedvarende invaliditet«.

På grundlag af denne rapport besluttede Parlamentets generalsekretær den 17. september 1971, at fru Marie Noé-Dannwerth kunne ophøre med sine funktioner og overgå til status som invalidepensionist med virkning fra den 1. oktober 1971. Ved brev af 11. oktober 1971, hvorved hun blev underrettet om denne afgørelse, meddelte administrationen hende bl.a., at hun havde ret til løn for perioden 6. til 30. september 1971. Ved brev af 22. oktober 1971 meddelte man hende i øvrigt, at man betragtede hendes forhold som reguleret fra den 12. december 1970, datoen for en lægeattest, som havde erklæret hende uarbejdsdygtig, og som administrationen ikke havde bestridt.

2. Ved brev af 7. december 1971 svarede sagsøgeren administrationens generaldirektør, at hun ikke kunne acceptere de betingelser, der var knyttet til hendes pensionering, og krævede bl.a.

— udbetaling af sin løn fra den 15. juni 1970 indtil den 11. december 1970;

— godtgørelse af sygdomsudgifter.

Da administrationens generaldirektør afviste dette krav ved brev af 7. januar

1972, sendte sagsøgerens rådgiver ham et brev dateret den 23. marts 1972, hvor han, efter at have bemærket:

»De anser ikke fru Noé-Dannwerth's brev af 7. december 1971 som en ansøgning, forelagt i henhold til bestemmelserne i vedtægtens artikel 90 . . .«,

konkluderede som følger:

»jeg vil ikke allerede nu anmode Dem om at anse nærværende skrivelse som en administrativ klage. Alligevel vil jeg bede Dem, for så vidt De ikke kan give mig medhold i nærværende skrivelse, meddele mig, om De på Deres side anser nærværende skrivelse som en ansøgning i den betydning, der anvendes i vedtægtens artikel 90. Dersom dette skulle være Deres standpunkt, vil jeg naturligvis måtte rejse sag for Domstolen vedrørende de to punkter, som er fremstillet i nærværende skrivelse: udbetaling af den med urette tilbageholdte løn og overtagelse af alle sygdomsudgifter«.

Generaldirektøren svarede ved brev af 19. maj 1972 affattet i følgende vendinger:

». . . jeg har i Deres korrespondance ikke fundet noget nyt moment, som giver mig mulighed for at overveje indholdet af mit brev af 7. januar 1972, som igen henviser til mit brev af 22. oktober 1971. Jeg ville være Dem taknemmelig, dersom De venligst ville henholde Dem til disse to breve.

Endvidere må jeg henlede Deres opmærksomhed på det forhold, at den afgørelse, som De kræver ændret, er dateret den 18. juni 1970«.

Den 17. juli 1972 indgav fru Noé-Dannwerth nærværende klage.

3. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttede Domstolen (første afdeling) at åbne den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Parterne har afgivet deres mundtlige indlæg i retsmødet den 21. februar 1972.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. marts 1972.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren nedlægger påstand om, at Domstolen:

»— godkender nærværende klage for så vidt angår formaliteten og fastslår, at den er indgivet rettidigt, hvorfor den må antages til realitetsbehandling,

— erklærer den grundet og berettiget i realiteten og følgelig,

— fastslår, at den meddelelse, der blev sendt den 18. juni 1970 til sagsøgeren, ikke udgør en afgørelse i den i vedtægten for europæiske tjenestemænd forudsatte betydning,

— at denne meddelelse således ikke kan fratage sagsøgeren hendes tjenestemandsløn,

— fastslår, at sagsøgeren har ret til godtgørelse for udgifter til medicin, også for det tilfælde, at afgørelsen om suspension af lønnen kan anses for gyldig og berettiget,

— i øvrigt fastslår, at Europa-Parlamentets administration ikke har overholdt sin pligt til at støtte og hjælpe en tjenestemand, som befinder sig i en sådan situation, som omhandles i vedtægtens artikel 76,

— dømmer Europa-Parlamentet til at afholde alle sagens udgifter og omkostninger,

— helt subsidiært, foranlediger en medicinsk sagkyndig undersøgelse for på grundlag af de medicinske akter, eller på hvilken som helst anden måde at konstatere, hvorvidt fru Noé-Dannwerth den 15. juni 1970 var syg, og om hun i bekræftende fald havde kunnet afbryde den behandling, hun på dette tidspunkt fulgte i Madrid«.

Sagsøgte nedlægger påstand om, at Domstolen:

»— fastslår, at klagen i dens enkelte punkter ikke antages til realitetsbehandling subsidiært erklærer den for ugrundet;

frifinder sagsøgte;

— mere specielt afviser sagsøgerens subsidiære bevismiddel i form af en medicinsk sagkyndig undersøgelse som overflødig og irrelevant;
— træffer afgørelse om sagsomkostningerne i overensstemmelse med de gældende bestemmelser.«

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender kan sammenfattes således:

Vedrørende sagens antagelse til realitetsbehandling

Sagsøgeren hævder først, at den akt, der indeholder et klagepunkt mod hende, og som ligger til grund for klagen, ikke er brevet af 18. juni 1970. Dette brev er faktisk ikke en »afgørelse« i vedtægtens forstand. For det første opfylder det ikke betingelserne i vedtægtens artikel 25, stk. 1, da det ikke angiver de grunde, som berettiger bortfaldet af hendes krav på løn. For det andet hidrører det fra en myndighed, administrationens generaldirektør, for hvem Parlamentets forretningsorden af 12. december 1962 kun foreskriver en *administrativ* delegation af beføjelser, der udøves af ansættelsmyndigheden, mens en suspension af løn er en foranstaltning, som ved sin rækkevidde og indgribende betydning går udover en almindelig administrativ handling. Endelig er den påståede afgørelse meddelt sagsøgeren ved almindeligt, ikke-anbefalet brev og uden modtagelsesbevis.

Sagsøgte gør herimod gældende, at den afgørelse, der indeholder et klagepunkt imod sagsøgeren, netop er den, som er indeholdt i brevet af 18. juni 1970, og at klagen ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi den er fremsat efter udløbet af enhver frist.

Denne afgørelse er behørigt begrundet, da den henviser til alle de, ældre som nye, omstændigheder, som har ført til, at sagsøgeren har mistet retten til løn. Desuden har den administrative myndighed — administrationens generaldirektør — som afgørelsen hidrører fra, fuld beføjelse til at træffe den. Svaret på den indsigelse, som sagsøgeren har rejst på dette punkt, ligger i selve karakteren af denne meddelelse. Vedtægtens artikel 60, som denne afgørelse ved brev er baseret på, kræver ikke en afgørelse af ansættelsesmyndigheden, men blot en simpel konstatering af den ubeføjede udeblivelse. I nærværende sag blev denne konstatering foretaget og meddelt den pågældende ved brevet af 18. juni 1970. Med hensyn til det forhold, at en sådan afgørelse er blevet meddelt ved almindeligt, ikke anbefalet brev og uden modtagelsesbevis, foreskriver vedtægten ikke særlige formaliteter for at konstatere betingelserne for anvendelsen af artikel 60.

Selv om man i øvrigt, for så vidt angår tab af retten til godtgørelse af sygdomsudgifter, antager, at afgørelsen, der indeholder et klagepunkt, er truffet ved brevet af 7. januar 1972, kan klagen alligevel ikke antages til realitetsbehandling, idet brevet af 23. marts 1972 fra sagsøgerens rådgiver ikke kan suspendere klagefristerne.

For så vidt angår påstandene vedrørende anvendelsen af artikel 76 kan klagen endelig heller ikke på dette punkt antages til realitetsbehandling på grund af karakteren af selve denne bestemmelse, som ikke pålægger den administrative myndighed nogen forpligtelse, og som ikke binder dens kompetence med hensyn til ydelse af den særlige hjælp, som den foreskriver.

Sagsøgeren bemærker, at dersom brevet af 18. juni 1970 havde været en afgørelse, kunne denne ikke have fået virkning den 15. juni 1970, men tidligst den dag, da den blev modtaget af adressaten. Dersom klagefristen først var udløbet, ville den påståede afgørelse have haft retskraft: den ville have bundet Parlamentet på en sådan måde, at dette ikke havde kunnet beslutte ex post at udbetale løn, som forfaldt efter den 12. december 1970. Dersom man på den anden side

antager, at vedtægtens artikel 60 faktisk er, hvad sagsøgte synes at hævde, en »self-executing« bestemmelse, således at brevet fra administrationens generaldirektør kan reduceres til en ren »konstatering« af faktiske omstændigheder, vil man ikke samtidig kunne hævde, at dette brev er en afgørelse.

Endelig kan det forhold, at vedtægten ikke foreskriver højtidelige former for den »konstatering«, som er foreskrevet i vedtægtens artikel 60, kun understrege det farlige og skadelige for tjenestemændene ved denne type konstateringer, hvis retlige regulering bør bedømmes efter princippet »contra non valentem agere non currit prescriptio«.

Sagsøgeren anfører afsluttende, at princippet om den bundne kompetence og princippet om pligten til at bistå de ansatte er af en sådan art, at de berettiger hendes krav i henhold til vedtægtens artikel 76, således at klagen på dette punkt ikke bare er grundet, men at den også må antages til realitetsbehandling.

Sagsøgte svarer, at man, dersom det forudsættes, at sagsøgerens argumentation er rigtig, ikke længere vil kunne udpege den afgørelse, som klagen skal rette sig mod.

I øvrigt mener sagsøgte ikke, at man i forbindelse med artikel 60 kan tale om en »self-executing« bestemmelse. Sagsøgte mener snarere at burde henlede opmærksomheden på det forhold, at administrationen inden for rammerne af denne bestemmelse må begrænse sig til at konstatere tjenestemandens ubeføjede udeblivelse, da anvendelsen af den sanktion, som er foreskrevet, følger automatisk af selve vedtægten.

Vedrørende realiteten

a) Tab af ret til løn

Sagsøgeren hævder, at brevet af 18. juni 1970, selv hvis man hypotetisk antager, at det kan anses som en »afgørelse«, er klart retsstridigt, fordi det baserer sin påstand om, at de omstridte udeblivelser ikke var berettigede, på en fejlagtig forudsætning. Den lægeattest, som blev udfærdiget i Madrid den 15. juni 1970, viser rent faktisk, at fru Noé-Dannwerths udeblivelse ene og alene skyldtes hendes svigtende helbredstilstand.

Brevet af 18. juni 1970 har i øvrigt, ved at suspendere udbetalingen af lønnen, anvendt vedtægtens artikel 60 urigtigt, fordi denne bestemmelse, samtidig med at den bestemmer, at tjenestemanden ikke kan udeblive fra tjenesten uden forudgående tilladelse, i stk. 1 foreskriver en formel og udtrykkelig undtagelse for »sygdoms- eller ulykkestilfælde« og i stk. 2 ikke tager sigte på at pålægge den syge tjenestemand tab af hans løn.

Sagsøgte svarer, at fru Noé-Dannwerths udeblivelse tværtimod var ubeføjet. Den lægeattest, som blev sendt fra Madrid, er uden betydning i betragtning af forholdene i nærværende sag. Fru Noé-Dannwerth, som ikke havde fået tilladelse til at udeblive fra sit arbejde og langt mindre til at udeblive fra Luxembourg for at rejse til Madrid, kan ikke retfærdiggøre sin udeblivelse »a posteriori« ved at fremlægge en attest udstedt af en læge på opholdsstedet. Alle de omstændigheder, som forelå, da afgørelsen af 18. juni 1970 blev truffet, viser, at administrationen altid nøje har overholdt de bestemmelser i vedtægten, som sikrer beskyttelsen af tjenestemændenes rettigheder, mens sagsøgeren ikke på nogen måde har rettet sig efter vedtægtens bestemmelser, og særlig ikke bestemmelserne i artikel 59.

Efter at *sagsøgeren* har afsluttet sin fremstilling af de forhold som omhandles i svarskriftet, hvilket efter hendes mening er mangelfuldt og undertiden vildledende, henviser hun til, at invaliditetsudvalget ved sit møde i 1971 afgav sin udtalelse, ikke alene »efter en klinisk undersøgelse« men også »under henvisning til dokumenterne i fru Noé-Dannwerths aktsamling«. Dette er grunden til, at man har måttet stille medlemmerne af dette udvalg spørgsmålet, *fra hvilket tidspunkt* den af udvalget fastslåede invaliditet forelå, idet det er klart, at denne fuldstændige invaliditet ikke først er indtrådt den 6. september 1971, den dato, hvor udvalget afgav sin udtalelse. Sagsøgerens fysi-

ske tilstand forandrede sig tværtimod ikke væsentligt efter juni 1970, eftersom der fra dette tidspunkt ikke fremkom nye momenter. I øvrigt gør sagsøgte sig skyldig i en åbenbar sammenblanding af to adskilte begreber: begrebet »invaliditet « på den ene side og begrebet »sygdom« på den anden side. I sit brev af 22. oktober 1971 erklærede administrationen sig faktisk rede til at betale sagsøgeren det lønbeløb, som var forfaldet til betaling fra den dato, hun blev erklæret invalid (1. oktober 1971), og til datoen for den attest, som dr. Renate Collier udstedte den 12. december 1970, og som bekræftede hendes invaliditet, mens Parlamentet for at begrunde efterbetaling af løn for denne periode fandt det nødvendigt at støtte sig til en lægeattest. På det strengt logiske plan skulle Parlamentet i realiteten, når det først havde godtaget, at fru Noé-Dannwerths invaliditet indtrådte den 12. december 1970, alene udbetale invalidepension fra denne dato.

I henhold til *sagsøgte* er det tværtimod sagsøgeren selv, som sammenblander sygdom og invaliditet ved i årenes løb at hævde, at hendes sygdomstilstand gjorde hende uarbejdsdygtig. Sagsøgerens sygdom var allerede blevet anerkendt ved invaliditetsudvalgets møde i 1969, hvor udvalget imidlertid ikke konstaterede hendes fuldstændige uarbejdsdygtighed. Under disse omstændigheder er det ikke muligt at se, hvorledes Parlamentet kunne have anerkendt denne invaliditet uden en tilsvarende udtalelse afgivet af nævnte udvalg. Man må i øvrigt ikke sammenblande akut og forbigående sygdom, som midlertidigt gør tjenestemanden uarbejdsdygtig, med kronisk sygdom, som indebærer en vedvarende uarbejdsdygtighed. Denne sidste kan kun anerkendes inden for rammerne af de vedtægtsmæssige bestemmelser, især bestemmelserne i artikel 78.

I øvrigt må det understreges, at den påståede forsinkelse, hvormed Parlamentet har konstateret sagsøgerens invaliditet, giver fru Noé-Dannwerth en fordel på det økonomiske plan, selv om Parlamentet på nuværende tidspunkt ikke ønsker at rejse dette punkt.

b) Vedrørende godtgørelse af alle sygdomsudgifter

Sagsøgeren finder, at administrationens afvisning af at godtgøre hende alle sygdomsudgifter er uantagelig, såvel ud fra et billighedssynspunkt som ud fra et retligt synspunkt.

Administrationen har i realiteten aldrig svaret på de ansøgninger om en særlig sygeorlov, som sagsøgeren har indgivet, og denne passivitet er så meget mere uantagelig, som administrationen var vidende om, at fru Noé-Dannwerth allerede havde taget 6 måneders sygeorlov uden løn. I betragtning af hendes meget vanskelige finansielle situation burde tabet af retten til løn ikke også medføre, at sagsøgeren mistede retten til godtgørelse af faktisk afholdte sygdomsudgifter.

Denne afvisning strider i øvrigt samtidig mod vedtægten, hvis artikel 60 som sanktion kun foreskriver tab af retten til løn, og hvis artikel 72 giver adgang til at få dækket sygdomsudgifter uden at henvise til udbetaling af løn. Det må heller ikke her glemmes, at sagsøgeren i den periode, hvor lønnen var suspenderet, fuldt og helt var tjenestemand i institutionen.

Sagsøgte svarer, at tabet af ret til godtgørelse af sygdomsudgifter kun er en logisk følge af det tab af retten til løn, der skyldes ubeføjet udeblivelse fra arbejdet. Tabet af sidstnævnte ret har i realiteten ipso facto medført ophør af bidragsbetaling. Da der i en ordning, hvor der betales bidrag, sådan som en sygeforsikringsordning, ikke kan udbetales ydelser, uden at der indbetales bidrag, har tabet af retten til løn nødvendigvis medført, at tilknytningen til denne ordning ophørte. Selv om »ordningen vedrørende dækning af sygdomsrisikoen for De europæiske Fællesskabers tjenestemænd« ikke udtrykkelig omhandler det tilfælde, hvor tilknytningen suspenderes af grunde, som skyldes anvendelsen af vedtægtens artikel 60, er dette tilfælde imidlertid beslægtet med det, som omhandles i det-

te regelsæts artikel 3, stk. 1, hvorefter tilknytningen og dækningen af risikoen suspenderes for tjenestemænd, som har tjenestefrihed af personlige årsager. Det forhold, at fru Noé-Dannwerth fortsat var »tjenestemand« i den periode, for hvilken hun ikke længere har modtaget løn, er imidlertid ikke afgørende, da suspensionen af tilknytningen og dækningen af risikoen var den uundgåelige følge af tabet af ret til løn.

Sagsøgeren finder, at suspensionen af lønnen ikke er tilstrækkelig begrundelse for ophøret af dækningen af sygdomsrisikoen. Vedtægten bestemmer i realiteten, at »tjenestemanden« er sikret mod sådanne risici, uden i så henseende at tage det mindste forbehold. Det er heller ikke muligt at begrunde bortfaldet af retten til denne dækning, som følger af en ordret fortolkning, på basis af de bestemmelser, som er foreskrevet for en tjenestemand med tjenestefrihed af personlige årsager. De to tilfælde, nemlig den syge tjenestemand og en tjenestemand med tjenestefrihed af personlige årsager, kan overhovedet ikke sammenlignes, da tjenestemanden med tjenestefrihed af personlige årsager kender den risiko, som hans nye situation indebærer. Endelig glemmer sagsøgte, for så vidt angår det argument, der støttes på ophøret af betaling af bidrag som følge af tabet af løn, muligheden for en fortsat frivillig forsikring. Selv om man forudsætter, at sagsøgeren ikke havde kunnet fortsætte sin forsikring, havde hun i det mindste kunnet indgå aftale om sygeforsikring med en anden assurandør, som således i sit navn havde betalt de nødvendige bidrag.

Sagsøgte opretholder sit standpunkt vedrørende dette spørgsmål.

c) Vedrørende anvendelsen af vedtægtens artikel 76

Sagsøgeren hævder, at sagsøgte ved ikke at tildele hende ydelsen efter vedtægtens artikel 76 har undladt at respektere de grænser, som er fastsat for sagsøgtes skønsmæssige beføjelser og har forsømt sin pligt til at støtte personalet.

Den moderne retspraksis anerkender ikke længere det princip, hvorefter den skønsmæssige beføjelse er absolut og afhænger af »fyrstens nåde«. Inden for rammerne af vedtægtens artikel 76 kan institutionen således ikke nægte at give en tjenestemand, hvad den har indrømmet en anden. Der foreligger her et fundamentalt princip, som må respekteres, som udelukker muligheden for en vilkårlig afgørelse, og som binder den administrative myndigheds kompetence.

Denne er i øvrigt underkastet et andet princip, nemlig princippet om pligt til at støtte de ansatte. Selv om dette princip ikke optræder udtrykkeligt i specielle bestemmelser, kan det ikke bestrides. Det er i øvrigt kommet til udtryk med henblik på en bestemt situation i vedtægtens artikel 24.

Sagsøgte svarer, at selv om administrationens kompetence er bundet, er den det kun negativt, således at det ville være ulovligt at yde gaver, forskud eller lån, uden at det var konstateret, at modtageren befandt sig i en særlig vanskelig situation. Administrationen er imidlertid ikke forpligtet til at yde støtte i bestemt angivne tilfælde.

I øvrigt kan sagsøgeren i nærværende tilfælde ikke hævde, at der foreligger et tilfælde af magtfordrejning, som administrationen skulle have foretaget til skade for hende.

Man kan endelig ikke knytte den skønsmæssige beføjelse, som administrationen har ifølge vedtægtens artikel 76, sammen med den pligt til at støtte tjenestemændene, som vedtægten foreskriver for en bestemt situation i artikel 24. De to foreliggende tekster har i realiteten intet fælles og følger ikke det samme princip.

Præmisser

1 Ved stævning indgivet til justitskontoret den 17. juli 1972 har sagsøgeren indgivet klage til Domstolen over Europa-Parlamentets afvisning af at udbetale hende den løn, der er forfaldet til betaling mellem den 15. juni 1970 og den 12. december 1970, og at godtgøre hende, for samme periode, de sygdomsudgifter, hun har afholdt;

2 i klagen nedlægges der i øvrigt påstand om, at sagsøgeren kendes berettiget til de rettigheder, der følger af tjenestemandsvedtægtens artikel 76.

Vedrørende påstandens første punkt

3 a) Sagsøgte nedlægger påstand om, at disse påstande ikke kan antages til realitetsbehandling, idet sagsøgte gør gældende, at den afgørelse, som indeholder et klagepunkt imod sagsøgeren, er den som indeholdes i brevet af 18. juni 1970 fra administrationens generaldirektør, i forhold til hvilket brev fristerne for indgivelse af klage er udløbet.

4 Ved brev af 18. juni 1970 meddelte administrationens generaldirektør sagsøgeren, at hun, da antallet af de udeblivelser, som var blevet anset som ubeføjede, havde opbrugt den årlige ferie, i medfør af vedtægtens artikel 60 mistede retten til løn regnet fra den 15. juni 1970;

5 administrationens generaldirektør meddelte derefter ved brev af 22. oktober 1971 sagsøgeren, som var blevet tildelt invalidepension med virkning fra 1. oktober 1971, at hendes udeblivelser fra tjenesten var blevet anset for beføjede regnet fra den 12. december 1970, og at hun således fra denne dato igen havde ret til løn;

6 dette brev udgør en ny afgørelse, der er truffet på baggrund af ændringen i de forhold, der blev omtalt i brevet af 18. juni 1970;

7 i dette brev gjorde administrationens generaldirektør over for sagsøgeren brug af bestemmelserne i vedtægtens artikel 60, som foreskriver, at tjenestemanden taber retten til sit vederlag, mens han i sin afgørelse af 22. oktober 1971 fastsatte den dato, fra hvilken sagsøgeren, hvis omstridte udeblivelse blev betragtet som beføjet, igen fik ret til denne fordel;

8 denne sidste afgørelse, som imidlertid i stedet for at bekræfte en tidligere, udgjorde en ny retsakt, medførte en begrænset tilbagekaldelse af afgørelsen af 18. juni 1970;

9 mens sagsøgeren ved brev af 7. december 1971 krævede en fuldstændig tilbagekaldelse af denne afgørelse, regnet fra 15. juni 1970, fastholdt administrationens generaldirektør i sit brev af 7. januar 1972 sin opfattelse af den begrænsede tilbagekaldelse;

10 han præciserede imidlertid i denne meddelelse, at han ikke anså sagsøgerens brev af 7. december 1971 for en klage indgivet i henhold til vedtægtens artikel 90;

11 under disse omstændigheder og i betragtning af nævnte meddelelses uklare karakter har sagsøgeren kunnet drage den slutning, at hun fortsat kunne indgive en klage inden de foreskrevne frister.

12 Ved brev af 23. marts 1972 forelagde sagsøgeren administrationens generaldirektør et krav, som bl. a. tog sigte på at opnå udbetaling af løn, som var forfaldet til betaling mellem den 15. juni 1970 og den 12. december 1970;

13 på grund af den måde, påstandene var formuleret på, må dette brev anses for en klage i den i vedtægtens artikel 90 forudsatte betydning;

14 selv om brevet af 7. januar 1972, som ligger til grund for nærværende tvist, kun udgør en bekræftelse af afgørelsen af 22. oktober 1971, må klagen af 23. marts 1972 anses som indgivet inden klagefristerne, og den har derfor suspenderet disse frister;

15 da administrationens generaldirektør ved brev af 19. maj 1972 afviste at tage denne klage til følge, kan klagen, som den 17. juli 1972 er rettet mod denne afvisning antages til realitetsbehandling.

16 b) Europa-Parlamentet har begrundet sin afgørelse om at udbetale den løn, som forfaldt til betaling efter 12. december 1970, med en henvisning til en lægeattest af samme dato udstedt af dr. Renate Collier og fremsendt af sagsøgeren den 3. februar 1971;

17 denne attest vedrører en lidelse, som er forskellig fra den, som er genstand for de tidligere attester;

18 den 6. september 1971 konstaterede invaliditetsudvalget i et nyt møde sagsøgerens invaliditet på grundlag af den samme lidelse;

19 under henvisning til denne konstatering fandt ansættelsesmyndigheden, at sagsøgerens udeblivelser ikke længere kunne anses for ubeføjede regnet fra attestens dato den 12. december 1970;

20 sagsøgeren gør derimod gældende, at hendes udeblivelser anses som beføjede regnet fra 15. juni 1970;

21 men henblik herpå påberåber hun sig særlig en lægeattest udstedt i juni 1970 i Madrid, som hun sendte Parlamentet ved brev af 15. juni 1970;

22 denne attest angår en anden lidelse end den, som har foranlediget ansættelsesmyndigheden til at anerkende sagsøgerens fuldstændige invaliditet;

23 under disse omstændigheder har ansættelsesmyndigheden været berettiget til ved afgørelsen at lægge datoen for dr. Renate Colliers attest til grund;

24 for dette første punkts vedkommende frifindes sagsøgte.

Vedrørende påstandenes andet punkt

25 a) Sagsøgte udleder af det forhold, at påstandenes første punkt ikke kan antages til realitetsbehandling, at de påstande, som tager sigte på at opnå godtgørelse af de medicinske udgifter afholdt fra den 15. juni 1970 til den 12. december 1970, heller ikke kan antages til realitetsbehandling;

26 sagsøgte gør gældende, at afvisningen af at udbetale den løn, som var forfalden til betaling i løbet af denne periode, nødvendigvis medførte, at man måtte afvise at godtgøre de omtvistede sygdomsudgifter;

27 det følger af parternes brevveksling, at administrationens generaldirektør ved sin afgørelse af 7. januar 1972 udtrykte sig på en utvetydig og formel måde vedrørende godtgørelse af de sygdomsudgifter, sagsøgeren havde afholdt før den 1. oktober 1971, og vedrørende den dato, fra hvilken denne godtgørelse skulle effektueres;

28 sagsøgeren har ved sin klage af 23. marts 1972 krævet godtgørelse af nævnte udgifter, og administrationens generaldirektør afviste at imødekomme dette krav ved brev af 19. maj 1972;

29 det følger af ovenstående betragtninger, at klagen i det omfang, den er rettet mod den afvisning, som er udtrykt i dette brev, er blevet indgivet inden for fristerne og således på dette punkt kan antages til realitetsbehandling.

30 b) Sagsøgte hævder, at da den sygeforsikringsordning, som er oprettet af Fællesskaberne, er af kontributiv art, ophører tilknytningen til denne ordning, når tjenestemanden mister ret til vederlag og af denne grund ikke længere betaler de nødvendige bidrag.

31 Det følger af de udtrykkelige formuleringer i vedtægtens artikel 72, at tilknytning til nævnte sygeforsikringsordning bygger på personens status som tjenestemand i vedtægtens forstand;

32 i mangel af modsat bestemmelse i vedtægten kan en tjenestemands tilknytning til den sociale sikringsordning, oprettet af Fællesskaberne, ikke bestrides, så længe han beholder sin status som tjenestemand;

33 selv om denne ordning faktisk er af kontributiv karakter, udgør indbetaling af bidrag for så vidt ikke en nødvendig betingelse for tilknytning, da administrationen, i de tilfælde, hvor tjenestemanden mister retten til sit vederlag, enten kan gøre det muligt for ham at fortsætte med at betale sine bidrag eller selv direkte kan indbetale bidragene og derefter søge dem dækket ad retslig vej;

34 det forhold, at den sygdom, som tjenestemanden lider af, ikke berettiger dennes udeblivelse fra tjenesten, medfører i øvrigt ikke nødvendigvis, at alle de udgifter, som tjenestemanden har måttet afholde på grund af denne sygdom, også er uberettigede, og at de ikke giver ret til nogen ydelse;

35 af disse grunde må Domstolen konkludere, at sagsøgeren har krav på godtgørelse af sygdomsudgifter, som er afholdt af hende mellem den 15. juni 1970 og den 12. december 1970, med det forbehold, at disse udgifter konstateres at være berettigede;

36 Europa-Parlamentets afvisning af at godtgøre disse udgifter alene af den grund, at sagsøgeren i løbet af denne periode har mistet sin ret til vederlag, må derfor annulleres.

Vedrørende påstandenes tredje punkt

37 Sagsøgeren hævder, at Europa-Parlamentet ved at afvise at anvende artikel 76 over for hende har forsømt de forpligtelser, som følger af denne bestemmelse.

38 I henhold til vedtægtens artikel 76 kan »gaver, lån eller forskud ... gives til tjenestemænd, forhenværende tjenestemænd eller en afdød tjenestemands ydelsesberettigede pårørende, der befinder sig i en særlig vanskelig situation, især som følge af alvorlig eller langvarig sygdom eller deres familiemæssige stilling«;

39 ved denne bestemmelse lægger vedtægten ingen bestemt forpligtelse på fællesskabsmyndighederne, men tager sigte på at give dem mulighed for at komme en tjenestemand eller en forhenværende tjenestemand, som er i vanskeligheder, til hjælp;

40 i øvrigt kan den særlige hjælp, som er foreskrevet i artikel 76, i givet fald kun indrømmes, når vedkommende er i en særlig vanskelig situation;

41 selv om de omstændigheder, som sagsøgeren befandt sig i indtil det tidspunkt, hvor hun fik tilkendt invalidepension, i givet fald var egnet til at skabe en særlig vanskelig situation i henhold til vedtægtens artikel 76, står det alligevel fast, at de foranstaltninger, som blev truffet over for hende som følge af denne anerkendelse, havde den virkning, at de i væsentlig grad ændrede disse omstændigheder;

42 endelig er det argument, som sagsøgeren støtter på bestemmelserne i vedtægtens artikel 24, ikke træffende i nærværende sag, idet disse bestemmelser angår andre tilfælde end dem, som er omhandlet i artikel 76;

43 sagsøgte må herefter frifindes med hensyn til klagens tredje punkt.

Vedrørende sagsomkostningerne

44 I henhold til artikel 69, § 2 i procesreglementet skal den part, der taber sagen, dømmes til at afholde sagsomkostningerne;

45 sagsøgeren har, for så vidt angår en del af hendes søgsmålsgrunde, ikke fået medhold;

46 i henhold til artikel 70 i procesreglementet bærer institutionerne selv de af dem afholdte udgifter ved klager fra Fællesskabernes ansatte;

47 under disse omstændigheder må sagsøgte dømmes til, foruden sine egne omkostninger, at bære halvdelen af de udgifter, som er afholdt af sagsøgeren.

På grundlag af disse præmisser,

under henvisning til procesdokumenterne;
efter at have hørt den refererende dommers rapport;
efter at have hørt parternes mundtlige indlæg;
efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse;
under henvisning til vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber, særlig artiklerne 24, 60, 73, 74, 76, 90 og 91;
under henvisning til protokollerne vedrørende Statutten for Domstolen;
under henvisning til procesreglementet for De europæiske Fællesskabers Domstol;

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

idet den forkaster enhver anden videregående eller hermed uforenelig påstand:

1. **Europa-Parlamentets afgørelse om afvisning af godtgørelse af de sygdomsudgifter, som er afholdt af sagsøgeren mellem den 15. juni 1970 og den 12. december 1970, annulleres.**
2. **I øvrigt frifindes sagsøgte.**
3. **Sagsøgte bærer udover sine egne omkostninger halvdelen af de udgifter, som er afholdt af sagsøgeren.**

Monaco Donner Mertens de Wilmars

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg, den 5. april 1973.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Monaco
Formand for første afdeling